

V. Anne

Sterker dan de stilte

Waargebeurd verhaal over kindermishandeling

Dit boek is opgedragen aan mijn dochter Lulu, die me leerde genieten van de kleine dingen in het leven. Die me liefde liet voelen in mijn donkerste dagen. Jouw puurheid en eerlijkheid gaven mij het leven zin. Ik kan niet in woorden omschrijven hoe bijzonder je wel voor mij bent, alles wat ik doe, doe ik voor jou mijn elfje... Want er bestaat niks mooier dan een kind voor te bereiden op de reis die hen tegemoet komt. Dit boek heeft als doel, om ons bewust te maken, en de vastbeslotenheid van ons allemaal, ouders, familieleden, leerkrachten en verantwoordelijke volwassenen, om te proberen te begrijpen wie we in werkelijkheid zijn, en te waarderen wat ons als ouders werd geschonken. Zelfs de kleinste goede en slechtste daden hebben invloed op de kleinsten onder ons. De waarde van een ziel is groter dan wat ook op aarde.

Dit boek is eveneens opgedragen aan mijn dierbaarste leerkracht Lieve, voor je luisterend oor, je groot gevoel van empathie en barmhartigheid.

Aan Kelly, je geduld, dag en nacht bereikbaar zijn en je humor die mijn dagen opvrolijken.

Aan Isabelle, zij die als eerste mijn klad versie las en haar open stelde voor een wereld dat totaal onbekend voor haar was. Je gevoel van verantwoordelijkheid naar mij toe, je zachtheid en kwetsbaarheid. Dank daarvoor!

Aan Kathleen, een vriendschap die al meer dan 24 jaar stand hield. Mijn steun en toeverlaat.

Dankbetuiging voor de vrouw die haar uiterste best heeft gedaan om me te vormen tot de vrouw die ik nu in dit geheel traject geworden ben, mijn vriendin, mijn soort van moederfiguur. Dankzij jou ben ik compleet en je zult voor mij altijd van onschatbare waarde zijn. Ik zal nooit in woorden kunnen uitdrukken hoe bijzonder je voor me bent en hoezeer je mijn leven de afgelopen 4 jaar ten goede hebt veranderd. Alles wat ik bereik, alles wat ik doe, is mede door jouw steun en toeverlaat. Hoe zal ik beginnen? Er is zoveel over jou te vertellen. Een recht geschapen mens, persoon met talloze vaardigheden, en ze heeft een hart van goud. Een toegewijde vriendin, steeds een luisterend oor, maar vooral zeer empathisch iemand. Wat ik het meest in haar bewonder is haar geduld, in alles wat ik deed, vallen en opstaan, ze stond dag en nacht paraat. Ze is rechthout, eerlijk en zich totaal inzet voor alles wat ze doet. Want het is met hart en ziel. Bij alles wat ze me gaf en steeds nog geeft is er liefde. Ze handelt steeds alles met charme af, ze doet dit omdat ze zo is. Er zijn tijdens de donkerste nachten, dag en nacht bereikbaar zijn en noem maar op. Ze is een bewonderingswaardig mens. Ze kent en begrijpt me beter dan iemand ooit had kunnen. Van begin af aan was er die klik al en het duurde niet lang vooraleer ik ze toeliet in mijn cocon. Je liet me voelen wat ware vriendschap is, liet me ook toe emoties te tonen en niet onder stoelen en banken te steken. Maar vooral mij het gevoel geven dat een slechte dag ook wel eens mag. Er ging een hele nieuwe wereld voor mij open en mijn gevoelige snaren genaakten zich met de jouwe. Ik liet je toe op mijn kwetsbaarste momenten. Als pleisters op mijn wonden lagen jouw handen op mijn hart. Waar ze feilloos 4 knopen vonden die je geduldig hebt ontward. Als zelf werkten jouw ogen op mijn rusteloze ziel en je woorden afgewogen, voorkwamen dat ik telkens viel. Als kompressen kusten jouw lippen al mijn pijnen weg en meer. Ik liet de warmte binnenglippen verzachtend van het oude zeer. Schrijvend zal ik nu heel mijn leven zeggen waar ik over zweeg. Maar weet dat ik nooit terug kan geven wat ik tot nu toe van jou kreeg.. Dankbaarheid voor de zachtheid van een stapje, een knuffel in de gloed van de mooiste ster aan de hemel. Dankbaar voor de na zinding van de explosie die enkel gebundeld kon worden in het onuitgesproken woord, zelfs geen gefluister mag die stilte eigen zijn...enkel de glimlach van het gevoel. Dankjewel

Twee jaar geleden toen ik mijn dagboekversies en aantekeningen verzamelde, wat dit boek tot stand bracht, had ik nooit gedacht er iets mee te doen. Maar bij het herlezen van bepaalde momenten werd het me duidelijk dat ik dit niet in mijn eentje zou kunnen verwerken. Verschillende therapieën sloegen niet aan en ik zocht hulp bij vrienden. In het begin dat ik alles neerpende vloeiden de woorden uit mijn vingers, het was een explosie aan emoties dat zelfs na een tijdje ik mijn eigen pagina's niet kon herlezen of ik had het gevoel te stikken in mijn gevoel. Dus tastte ik op mijn gevoel af en deelde mijn verhaal, op papier, op stick en stelde mij enorm kwetsbaar op. Dit was mijn moeilijkste project ooit en vergde enorm veel moed dit te verwezenlijken. Dus vanzelfsprekend mijn dank aan hen die dit mede mogelijk gemaakt hebben. Twee jaar vol frustraties, angsten en onzekerheid maar het was het waard. Speciaal dank aan Vivi, voor je oneindig geduld met mij. Wat begon als een paar losse conversaties aan de schoolpoort dat leidde tot deze mooie vriendschap. Je leerde me zoveel in die twee jaar tijd. Je straalt steeds die rust uit die ik zo hard nodig heb. Je benaderd mij als een vriendin en niet als slachtoffer. Eindeloze gesprekken tot laat in de avond. In het begin was het moeilijk me steeds aan te passen, omdat ik nooit wist wat ik kon verwachten. Maar stilletjes aan begon ik je te vertrouwen. Jouw visie en inlevingsvermogen sloopten mijn muren om me heen. Je bent een sterke vrouw die elke uitdaging aangaat, hoe moeilijk deze ook is. Ook als je denkt hoe zwaar deze voor je is en je niet weet hoe je verder moet, toch ga je door. Je leerde me door te zetten, in situaties die zo hopeloos leken. Je hebt de moed om weg te lopen van een situatie die niet goed voor je is. Je voelt de angst, maar je gaat toch door en dat maakt je zo enorm sterk. Je leerde me van mezelf te houden, dat er veel tijd en veel werk nodig is om te kunnen groeien. Naarmate onze band sterker werd, voelden we elkaar ook beter aan. Je leerde mij dat emoties naar binnen houden, meer voor problemen kan zorgen. Dat weglopen of negeren van je emoties ongezond is. Jij gaf me die ruimte dat ik mij kon uitspreken (zonderen anderen te kwetsen), een traan te laten en weer door te gaan en vooral niet blijven hangen. Ik mocht mezelf zijn en dat liet je zo voelen. Ik put kracht uit jouw vertrouwen en steun. Net dat duwtje dat ik nodig had. Het ontbrekende puzzelstukje in mijn intieme vriendenkring. Wanneer we iets ervaren dat ons leven verandert, blijven we soms met het gevoel zitten dat we iets hebben gepresteerd, of een bepaalde richting zijn ingeslagen. En soms blijft dat gevoel dat we de weg kwijt zijn en niet meer weten welke kant we op moeten. Je reikte je hand naar mij en nogal verlegen nam ik ze aan. Je stippelde een weg voor me uit die me deed ontpoppen tot een sterkere vrouw. Je bent puur, eerlijk en oprecht. Je steekt je gevoelens niet onder stoelen en banken en dat maakt jou juist zo mooi. Je glimlach is 1 uit de duizend, daar zijn woorden overbodig. Je luistert steeds aandachtig en gelooft in mij. Elke dag laat je mij voelen dat ik het waard ben. Je bent een vrouw met het hart op de juiste plaats! Ik zie je graag!

Opmerking van de auteur

Bepaalde stukken in het boek zijn weggelaten om de waardigheid en privacy van anderen te beschermen. Het taalgebruik is gebaseerd op de beleving een kind. De toon en de woordenschat weerspiegelen de leeftijd en het gedachtegoed van het kind in die specifieke leeftijdsfase. De belevingswereld is gebaseerd op het leven van een kind in de leeftijd van zes tot twaalf en zestien jaar als basis.

Zomer 1993

Ik lig in bed en wacht tot mama arriveert om me een nachtzoen te geven. Terwijl ik aan mijn vers donsdeken ruik en mijn natte haren streel kijk ik naar het plafond. Ze rook altijd zo lekker, nam me stevig vast en vertelde me een verhaaltje uit haar leesboek. Een tijdje geleden vroeg ze me voor het slapengaan of ik het wou proberen zonder pamber? Ik plaste nooit 's nachts in bed maar mama bleef uit voorzorg me toch een pamberbroek aantrekken. Ik voelde me veilig zei dat ik het best weleens zonder wou proberen. Er stond sowieso een plasemmer in de kamer, stel de nood is het hoogst. Ik had namelijk angsten 's nachts. Ik keek Peter Pan telkens weer opnieuw en had zo een schrik opgelopen van kapitein Haak. Ik stelde me voor dat hij midden in de nacht met zijn haak aan mijn bed zou staan en me zou ontvoeren. Ik huilde veel en werd zweterig wakker. Het was maar een kleine moeite voor haar de kamer in te lopen en het licht even aan te doen en mij te troosten. Mijn kamer lag vol poppenspullen, een houten buggy voor mijn pop en enorm veel Duitse kinderboeken. Voor het slapengaan mocht ik de cassette laten spelen van 'Das Sandmännchen'. Ik werd er rustig van en sliep vredig in. Papa was veel op manoeuvre. Een jaar geleden zat hij in Kosovo, het enige wat ik mij kan herinneren is dat de emotie hoog opliep toen hij onverwachts voor de deur stond. Zoals altijd met een cadeau. Dit keer had hij een knuffelbeer mee met een legerpak en blauw mutsje. Blauwhelmen zoals papa ze noemde. De leegheid die hij soms achterliet, kon mama eenvoudig compenseren door haar liefde. Mijn meter stond ook altijd voor mij klaar. Al was het gewoon mij over de middag afhalen van de kleuterklas en meenemen naar huis. Ze beschouwde mij als haar eigen dochter daar ze zelf nog geen kinderen had dat moment. Disneyfilms samen kijken, samen kokkerellen en gewoon een gevoel van een tweede thuis ervaren.

Dea nam geen blad voor haar mond en was eerlijk dat mama het in het begin het moeilijk had bij mijn geboorte. Maar dat ze haar snel herpakt heeft en de goede kant aan het uitgaan was. Ze waren precies twee handen op 1 buik. Mama was de eerste twee jaren thuis en bij mijn intrede in de kleuterklas besliste ze weer te gaan werken. Terwijl ze deur openzwaaide vroeg ze me of ik alles bij de hand had. Ik knikte ja en wriemelde me in een comfortabele houding. Ze las me voor uit het verhaal van de Brüder Grimm. Een oud boek dat nog van haar geweest was toen ze klein was. Ik luisterde aandachtig en stillietjes begonnen mijn ogen dicht te vallen. Ze gaf me nog een kus op mijn voorhoofd en verliet de kamer. Een tweetal uur later schrikte ik wakker. Er waren knallen te horen buiten en ik ben er van wakker geschoten. Ik zette het op een huilen maar geen gehoor. Voorzichtig liep ik naar de deur en zocht het licht van de gang. Met mijn kleine beentjes liep ik zo hard als ik kon naar de living en zag dat de televisie nog aan het spelen was. Eenmaal de deur bereikt kon ik met moeite uit stamelen waarom ik daar stond. Mama

stond recht uit de zetel en hief me op. Ze streelde me langs mijn kaak en nam me dicht tegen haar borst. Vuurwerk zei papa kortaf, 'Het is vuurwerk buiten smurf'. Ik begreep hem niet, die term had ik nog nooit gehoord. Mama legde uit dat mensen dit doen als er iets te vieren valt. Ik duffelde me dicht tegen haar aan, nam mijn tetradoek bij de hand en wreef over mijn kaak. Het duurde niet lang en ik was vertrokken... In de kleuterklassen in Stadje in Duitsland zaten er een paar kinderen uit de militaire wijk. Ze spraken een woordje Nederlands en Duits. Het eerste jaar was wat onwennig voor mij. Alles nieuw en leren vriendjes maken. Ik was heel stil en observeerde eerst alles. Ik kon zowel met als zonder vriendje spelen. Over de middag als mama of mijn meter geen tijd had moest ik in de slaapzaal gaan liggen bij de andere kinderen. Slapen lukte vrijwel nooit dus staarde ik een uur lang naar het plafond en liet mijn fantasie de vrije loop. Ik kon vliegen, snel lopen en toveren zoals ieder ander magisch wezen. Ik had nooit veel woorden nodig, ik vond het aangenaam als het rustig was. Kinderjuffen beschreven het eerder als verlegen zijn, maar eenmaal ik een maand of twee in hun klasje zat zagen ze zelf dat ik de rust zelf was. Ik was altijd beleefd en deed de activiteiten mee. Ik kon alleen paniekerig worden als er een activiteit gepland stond en geen van beide ouders was aanwezig. Ik voelde me dan eenzaam. Als de buurvrouw me soms meenam naar de kleuterklas moest ik haar 's morgens laten weten of ze me ook weer moest komen ophalen. Drie op de tien durfde ik haar dat niet zeggen en zat ik over de middag op de bankjes te wachten wie me zou ophalen. Ik had het niet vergeten, het was eerder het niet durven vragen. Ik vertikte het dan zelf te zeggen aan de juf en wachtte gewoon de aap uit de mouw. Het was precies alsof ik de moed niet had dan nog eens te vragen of ze me wou oppikken in de middag omdat mama dit vroeg. Na een uur met wat rondgebel vooraf werd ik uiteindelijk opgepikt door mama of mijn meter. Kwaad waren ze nooit, ze dachten dat ik het gewoon vergeten had. In de 'B. Strasse' heb ik de mooiste en levendige herinneringen. Ik leerde er fietsen met een stok onder mijn zadel. Vader had engelengeduld met mij. Ik mocht ook buiten spelen op het grasveld met het buurmeisje Jennifer. Als kleine snotters stalen we soms het waspoeder uit de kelders waar de wasmachines stonden van de bewoners. Tot groot ongenoegen van de burens. Die belden continu bij mijn moeder aan en zeiden dat het nu wel genoeg was geweest. Het resultaat was buiten zichtbaar op de grasvelden, overal witte sporen. We fietsten veel papa en ik, met een klein zadeltje op de buis van de grote fiets reden we zo heel Stadje in Duitsland rond. We stopten aan het meer en gaven de eenden oud brood en fietsten zo door naar de markt achter onze fishburger. Het was een gewoonte geworden, die ik met volle teugen genoot. Eenmaal ik het fietsen zelf onder de knie had begon het avontuur pas echt. We fietsten naar mama's werk samen, aten een burger en fietsten zo door naar Andrea. Papa was een echte buitenmens en als hij de kans kreeg nam hij die met beide handen. Sinds mijn derde levensjaar gingen we jaarlijks tweemaal naar Mallorca. Mama, papa en ik. Veel kan ik mee niet herinneren maar aan de foto's te zien zaten we veel aan het strand en dronken mijn ouders veel cocktails aan de bar. We waren alle drie bruin en genoten van elkaar, precies een klein

gelukkig gezinnetje. Tweemaal ging er een koppel mee, collega van papa met zijn vrouw, maar veel maakte dit niet uit. Eén iets is me wel bijgebleven, we zaten zoals iedere avond aan de bar en ik vroeg een glas cola. Zonder aarzelen riep papa de barman om nog een glas bij te geven. In al mijn enthousiasme beet ik het glas letterlijk aan diggelen. Glasscherven zaten in mijn lip en in de tong. Ik wist niet hoe dit kon gebeuren. Het hele glas vol bloed en ik zette het op een schreeuwen. Resultaat op de Spaanse spoed met twee hechtingen aan de binnenkant van mijn lip en de resterende glasscherven onder narcose eruit gehaald. De rest van de week kon ik amper met een rietje iets naar binnen slokken. Mama overbezorgd en papa scheel van het lachen achteraf. Het jaar dat Kurt en Dirk geboren werden, woonden we nog in Stadje in Duitsland. Mijn vader zat in het buitenland en mama was voor de tweede keer alleen met ons drie. Onze band was wat minder sterk maar ik had er alle begrip voor. Dea en Eve kwamen geregeld over de vloer om met de huishoudelijke taken te helpen. Het doopsel van de tweeling stond in de lente gepland. Dit betekende nog meer stress en plannen dan voorzien. Mijn eerste ritueel in de ochtend als toen nog vijfjarige was de tweeling opzoeken in hun bed. Terwijl mama nog in bed lag hield ik ze nog een halfuurtje bezig vooraleer ze de fles kregen. Er was maar één regel, niet uit het bed nemen. Ik mocht ze alleen maar dragen als mama of papa akkoord gingen. Zo smeerde ik hen ooit een ochtend met Vicks in, tot groot jolijt van mama. Stak ik Kurt in mijn poppenbuggy en liet ik Dirk aan de gordijnen trekken met als gevolg dat de hele gordijn losschoot van het venster. Het was vooral nieuwsgierigheid en blijheid dat dit gedrag aanwakkerde. Vijf jaar enig kind zijn en plots twee broers erbij was een wereld vol verschil. Ik maakte hen aan het lachen, speelde met hen in het park en kreeg zo telkens de resterende pap van mama, die overheerlijk was. De rol als grote zus zat me echt als gegoten. Het moment dat ze rondkropen en begonnen te brabbelen vond ik fascinerend. Nooit was ik jaloers op hen, neen, eerder instinctief en beschermend. Reden we in de auto met de maxi cosi's hield ik telkens die twee vast, angst de auto zou in twee verdeeld worden of er zou iets gebeuren. Ik bouwde een band op alsof het de mijne waren. Ze waren diamanten in mijn ogen. Ik keek vol verwachting uit naar het doopsel. Familie uit België zou een week overnachten bij ons thuis. Mijn grootouders, mijn overgrootmoeder, mijn onkel en mijn tante en nicht. Er werden drie tenten buiten voorzien, twee sofa's werden opengeklapt in de woonkamer en mijn kamer was beschikbaar. Eerst sliep ik in de tent bij mijn oom en nicht, maar de regel was na te lang gepraat dat mijn oom zich in de midden legde van ons twee. Ik voelde me hier niet goed bij en vroeg of ik naar binnen mocht. Tweede poging was in de sofa bij mijn oma en meme. Na een halfuur gesnurk door de muren heen gaf meme het op en zo verhuisden we naar mijn eigen kamer en sliepen meme en ik samen in mijn bed. Meme maakte vooral veel grapjes dat oma zo luid kon snurken en dat het erger was dan pepe, we hebben de hele avond gelachen en tot slot hebben we nog samen gebeden. Een meisjesavond op mijn eigen kamer dacht ik toen nog bij mezelf, wat wil een kind nog meer. Die week was ik vooral gehecht aan meme, ik week geen minuut van haar zijde.

Het contrast was groot daar zij in België verbleef en ik in Duitsland. Maar ik voelde me steeds op mijn gemak bij haar. Ik was anders dan mijn nicht. Ik was rustig en kon genieten van de stilte. Ik luisterde steeds aandachtig naar wat ze me te vertellen had, maar het meest van al was ik geïnspireerd in haar geloof in God. Ze vertelde me steeds verhalen uit de bijbel, die ik amper begreep, maar toch vol ongeloof aanhoorde. Ze gaf me steeds een kruisje op het hoofd als ze op bezoek kwam. En ook al was mijn Nederlands nog niet dat wat het moest zijn, het Onze Vader had ik snel onder de knie. Ze had het hart op de juiste plaats en ze leek zo nuchter in alle dingen die ze zo met liefde deed. Ze deed me voelen als een volwaardig iemand, iemand die nog zoveel moest groeien maar ze zei altijd dat ik de puurheid zelf was. De dochter die ze nooit had. Alles wat ze zich ooit in dochter wenste straalde ik af. Ze gaf me zelfvertrouwen. Ze kwam met pepe zoveel mogelijk op bezoek die tijd in Stadje in Duitsland. En elk moment koesterde ik. Ze was in mijn ogen mijn tweede mama. 'Ook al zien we elkaar niet dagelijks Anne, bid tot Hem en je gebeden zullen verhoord worden.' En dat deed ik ook, ik bad tot God dat meme mij kon horen, zien en voelen. Ze gaf me dat fundament die ik jaren later zo hard nodig zou hebben. Zij gaf me een houvast om te overleven. Moeders in Duitsland die last hebben van stress of een postnatale depressie kunnen een kuuroord aanvragen voor een bepaalde tijd. Dit is op de kosten van de staat. Zo geschiedde het in het najaar van 1995. Ik werd wakker op een woensdagochtend en begaf mij tot de trappen. Ik kreeg een raar gevoel in mijn buik. Meestal maakte mama mij wakker dat het tijd is op te staan om te ontbijten en me klaar te maken voor de kleuterklas. Deze ochtend was anders. Ik kon niemand vinden, mama niet evenals de tweeling niet. Terwijl ik de woonkamer en keuken doorzocht zag ik de telefoon aan de muur hangen. Papa's woorden galmden mij na, als er ooit iets zou gebeuren of er is iets niet in orde moest ik de nummers indraaien die op het klein blaadje aan de muur hing. Ik draaide het driecijferige nummer in en kwam terecht bij een vrouw van de nooddienst. Ik legde haar haarfijn uit dat ik niemand in huis vond. Ze bleef redelijk kalm aan de telefoon en vroeg hoe mijn naam was en waar ik woonde. We hebben een halfuur gebeld met elkaar en ze maakte mij duidelijk dat ik de telefoon niet mocht toelagen tot de politieagenten gearriveerd waren. In die tijd aan de lijn smulde ik mijn ontbijt erdoor en wachtte geduldig in de keuken. Plots ging de bel, ik legde de hoorn even aan de kant om te kijken wie het was en bevestigde dat de agenten waren gearriveerd. Ik had geen sleutel en kon alleen communiceren via de brievenbus van de deur zelf. Ze vroegen mij of het al meerdere keren gebeurd was dat moeder zomaar verdween? Een schets hoe ze eruitzag en waar ze zich zou kunnen bevinden. De agenten bevielen mij in de woonkamer te wachten tot ze terug waren. Het leek wel uren te duren. In gedachten verzonken stelde ik me voor dat er iets ergs gebeurd was. Ik nam de tijd en kleedde me aan, stak een paar koeken in de boekentas en staarde voor mij uit. De bel ging en ik spurtte naar de brievenbus. Ik zag de twee dezelfde agenten van een paar uur geleden met de buurvrouw bij hen. Die had namelijk een reservesleutel van de voordeur. Ze vonden mama niet maar maakten

mij duidelijk dat ik me geen zorgen hoefde te maken. De hele voormiddag verbleef ik bij Terry, echt goed kende ik haar niet maar ze maakte lekkere spaghettisaus en ik was direct verkocht. Ze stelde me op mijn gemak. In de namiddag zag ik de auto van Dea voor de deur stoppen. In een mum van tijd waren mijn spullen vergaard en stapte ik in de auto van mijn meter. Het duurde nog twee dagen vooraleer ik wist wat er aan de hand was met mama. Mijn broers werden naar het ziekenhuis gebracht en opgenomen op de kinderafdeling. Na twee dagen mochten ze het ziekenhuis verlaten. Mama had ze daar midden in de nacht afgezet daar ze de druk niet meer aankon. Zelf heeft ze haar ingeschreven voor een kuur en was ze een maand afwezig. Papa kwam na drie dagen terug van manoeuvre. Het was wat wikken en wegen hoe we dit nu zouden aanpakken, papa stond plots alleen met drie kinderen. Ik hoorde hem nog tegen de buurvrouw zeggen dat ze gecrasht was en de stress niet meer aankon. Dat ze nu op een goede plaats zat en de rust vindt die ze nodig had. Om met volle moed terug opnieuw te beginnen. Het was chaos, overal lag er wel iets. We aten wanneer het papa uitkwam en mochten de hele dag naar cartoon netwerk kijken. Na een week kwamen mijn grootouders logeren dat papa zijn werk kon hervatten. Die week verliep aangenaam maar als kind voelde ik aan dat het niet oké was. Ze verzwegen veel om ons niet te belasten. De sfeer was anders, meme hilde veel en mijn maag draaide steeds. Mijn gevoel zei me dat ik me zorgen moest maken. Ik at minder en zag er na 3 dagen wat bleekjes uit. Pepe maakte zich zorgen en wou met me praten. Ik gaf aan dat ik me niet goed voelde bij deze situatie. Dat ik zelf ook aanvoelde als zesjarige dat mama het moeilijk had met de zorg voor ons drie. Ze had precies een beklemmend gevoel in haar buik, stress en opgejaagd. Ik voelde dit aan en kon er zelf geen baan mee. Ik wou ze helpen maar had eerder het gevoel dat ik ze nog meer in de weg zou lopen. Dus liet ik het voor bekeken en probeerde de tweeling zoveel mogelijk te entertainen. Pepe maakte zich kwaad en zei dat het nooit een goed idee was dit er nog bij te nemen, ze had al genoeg werk met mij. Het liep allemaal zo vlot, het werk, vakanties en het financiële aspect. Ik keek hem ernstig aan, hij mocht dit niet zeggen, ze waren er nu eenmaal en we moesten dit appreciëren. Dit was het teken dat zo genegeerd werd, dat zij aangaf dat ze het niet meer aankon.

12 juli 2012

Mijn brief is aan u geschreven, maar het is voor mij bedoeld mama. Om dingen in te vullen. Om mezelf beter te begrijpen. Om de verwarring van mijn hart te begrijpen. Ik kan je niet eens aanpakken zoals ik dat zou moeten/willen doen. Het doet te veel pijn. Moet ik met vragen beginnen? Moet ik beginnen met te vertellen wat er in mijn gedachten zit? Wat er waarschijnlijk sinds mijn zesde levensjaar op mijn hart woog? Misschien zelfs al sinds je me gedragen hebt? Ik weet niet hoe je voelde als je me droeg, maar ik neem aan dat het niet de gezondste gevoelens waren. Ik weet wel dat je me niet voor de eerste paar minuten van mijn leven wilde zien. Mijn leven dat je geplaagd heeft. Ik weet helemaal niet hoe ik deze brief moet schrijven. Het is zo diep in mijn hart, in de binnenste kamers. Ik was te bang om deze kamers binnen te komen. Ik had de emotionele kracht niet om daarheen te gaan. Je hebt me veel verdriet gegeven. Ik ben van je een kreupel mens geworden. Ik ben opgegroeid zonder liefdevolle ouders en was vanwege jou nooit een kind geweest. Ik heb nooit gekend wat het betekent om iemand te vertrouwen omdat je dat van me verwijderd hebt. Ik heb geleerd om bang te zijn voor mensen, omdat je me bang maakte van hen. Ik heb geleerd om immuun te zijn tegen pijn en beledigingen, omdat je het zo vaak hebt gedaan. Ik heb sindsdien geleerd dat het ontbreken van een moeder en liefde, dingen die nooit echt kunnen worden gevuld. Ik leef elke dag die leegte. Ik heb geleerd dat wanneer iemand van je houdt, het niet toegestaan is te zaaien, want je kan nooit 20 of zo, jaren daarvoor maken. Ik heb geleerd om immuun te zijn tegen pijn en beledigingen, omdat je het zo vaak hebt gedaan. Het was gewoon een deel van het leven, een deel van het ophalen in de ochtend en duwen door een andere dag. Je hebt me geleerd om in mijn eigen wereld te gaan, wat op zichzelf niet te prettig was, omdat je in je eigen wereld was toen ik een kind was. Ik heb geleerd om de buitenwereld als een bedreiging te zien, alsof er mensen uitkomen om me te krijgen. Ik heb geleerd om weg te komen van goede gebaren en weet niet hoe ik uit schadelijke situaties moet komen, omdat je tussen de twee al te vaak hebt afgewisseld. Ik heb geleerd op mijn tanden te bijten wanneer ik kritiek gaf, want dat is alles wat ik ooit van je heb gehoord. Ik weet niet hoe ik lof moet aanvaarden, omdat ik er nooit heb verdiend. Ik heb nooit geleerd om te lachen, want je hebt het me nooit toegestaan. Ik heb nooit geleerd hoe ik nee hoefde te zeggen, omdat je me nooit die keuze gaf. Ik weet niet hoe ik een productief lid van de samenleving moet zijn, omdat je me hebt geëist om te veel te produceren. Ik ben jong in jaren, maar oud in veerkracht. Te oud. Ik heb geleerd om de verantwoordelijkheden af te schaffen, omdat je het nooit hebt genomen. Ik heb geleerd dat straffen ongeacht intenties komen, want niets was ooit goed genoeg voor jou. Ik heb geleerd dat het eenvoudigste is om anderen te beschuldigen voor je eigen tekortkomingen, want dat is wat ik altijd van je heb gehoord. Ik heb meegemaakt dat gebroken emoties veel beter en veiliger zijn, omdat je me nooit liet voelen, en ik kon het

me niet veroorloven om ze te voelen. Ik leerde dat het goed is om alleen in deze wereld te zijn, omdat je niemand in mijn wereld toestond. Ik heb geleerd dat het veiliger is om me te verbergen, want als ik er was, zou je me altijd vinden. Ik leerde hoe ik er was, maar toch onzichtbaar kon zijn, want als ik gezien werd, kwam het nooit goed af. Ik heb geleerd dat je nooit aan je misdaden moet toegeven, omdat ik altijd beschuldigd was van je fouten. Ik heb geleerd dat als je pijn had, verdien je het, want dat is wat je me altijd hebt verteld. Ik heb geleerd om mensen over mij te laten rollen, omdat ik geloofde als ik het zou toelaten, zou ik je goedkeuring, liefde ... uiteindelijk winnen. Ik heb geleerd dat liefde voorwaardelijk is, omdat je me zeer moeilijke omstandigheden hebt opgelegd. Ik heb geleerd dat waarden waardeloos zijn, omdat je dat niet had. Ik heb geleerd om te bidden voor wat ik nodig had, want dat was de enige manier waarop ik iets had. Ik heb te veel dingen geleerd om op te schrijven. De meesten van hen waren negatief. Maar één positief ding dat het leven mij heeft geleerd, is dat, net als ik me voel dat ik niet meer kan gaan, stuurt God een andere kracht. Ik bid dat ik tegen de genade van een volwassene tegen opgesteld ben, niet op het verdriet van een kind. Ik wou dat ik het op een andere manier had geleerd. Ik wou alleen dat ik ouders had waar ik trots op kan zijn, dat mijn jeugd niet zo zou zijn verspild. Ik wou alleen dat ik niet zo kreupel zou worden door jouw opleggingen. Hoe ik wens dat ik een ander leven zou hebben gekend, dat ik door uw lessen recht van onrecht zou hebben gekend. Ik ken onrecht, maar ik ken de rechten niet. Ik wil je dit alles kunnen vertellen, maar ik ben niet klaar, en ik zou het ook nooit zijn. Ik wil mijn kind alles geven, alles wat ik niet kreeg, maar hoe doe ik het? Ik wil weten waar het evenwicht tussen liefde en discipline is, maar ik heb het nooit gezien. Misschien is het hetzelfde en hetzelfde. Je kunt niet zonder liefde disciplineren. Ik hoop dat je op een dag trots zal zijn op mij, hoewel ik het moeilijk heb om te weten dat ik je dat gevoel geef. Maar ik besef het belangrijkste, ik moet trots zijn op mezelf.